

Джек Лондон

Развратницата

Понеже беше скъсала с Били, Лорета дойде на гости в Санта Клара. Били не можел да я разбере. Сестра му беше съобщила, че той крачел из стаята и плакал цяла нощ. Лорета също не беше спала цялата нощ и беше плакала по-голямата част от нея. Дейзи го знаеше, защото тя беше плакала най-вече в нейните прегръдки. Знаеше го и съпругът на Дейзи, капитан Кит. Сълзите на Лорета и предумванията на Дейзи то бяха лишили от доста сън.

Виждате ли, капитан Кит не обичаше да се лишава от сън. Нито пък искаше Лорета да се омъжи за Били... или за кой да е друг. Капитан Кит смяташе, че Дейзи има нужда от помощта на по-малката си сестра във воденето на домакинството. Но не го казваше гласно. Вместо това винаги настояваше, че Лорета била твърде млада, за да мисли за женитба. И така това беше идея на капитан Кит – да експедира Лорета на гости при госпожа Хемингуйей. Там нямало да има никакъв Били.

Преди да мине и седмица от пристигането ѝ в Санта Клара, Лорета се убеди, че идеята на капитан Кит е била много добра. На първо място, макар Били и да не искаше да го повярва, тя не искаше да се омъжи за него. А на второ място, макар капитан Кит и да не искаше да го повярва, тя не искаше да напусне Дейзи. Когато се навършиха две седмици от идването ѝ в Санта Клара, Лорета беше вече съвършено сигурна, че не иска да се омъжи за Били. Но не беше чак толкова сигурна дали не иска да напусне Дейзи. Не че беше разлюбила Дейзи, но че... имаше си съмнения.

Още с пристигането на Лорета в главата на госпожа Хемингуйей започна да се оформя мъгляв план. На втория ден тя забеляза на Джак Хемингуйей, своя съпруг, че Лорета била толкова наивно дете, щото, ако не била милата ѝ сърдечност; щяла да бъде направо глупава. В доказателство на което госпожа Хемингуйей разправи на мъжа си няколко неща, които го накараха да се изсмее. На третия ден планът на госпожа Хемингуйей бе вече доста разработен. Именно тогава тя съчини

едно писмо. На плика написа: „Г-н Едуард Башфорд, Атински клуб, Сан Франциско.“

„Мили Нед“ – започваше писмото. Някога той е бил безумно влюбен в нея три седмици в дните преди омъжването ѝ. Но тя се беше врекла в Джак Хемингуйей, който бил притежател на по-стари концесии, както и на сърцето ѝ, а Нед Башфорд беше философски запазил своето сърце цяло, въпреки отказа ѝ. Той просто добавил тази преживелица към голям запас натрупани по същия начин данни, от които изграждаше философия. По артистичност и темперамент той беше елин – отегчен елин.

Обичаше да цитира Ницше, за да покаже, че и той е преминал през продължителното боледуване, което настъпва след ревностно търсене на истината; че и той е изплувал твърде опитен, твърде прозорлив, твърде мъдър, за да бъде някога отново обхванат от лудостта на младежите в любовта им към истината. „Да се прекланяш пред външността“ – често цитираше той; – „да вярваш във форми, в тонове, в думи, в целия Олимп на външността!“ Тази извадка той винаги завършваше с: „Тези елини са били повърхностни... поради задълбочеността си!“

Нед беше доста млад елин, преситен и изтощен. Жените били вероломни и лъжливи, заявяваше той – в моменти, когато имаше рецидиви и се принижаваше от обичайните си висини на философско спокойствие до песимизма. Не вярваше във верността на жените, но предан на немския си учител, не смъкваше от тях прозирните воали, които забулваха тяхното вероломство. Задоволяваше се да ги приема само по външния им вид и да извлича всичко, каквото може от него. Беше повърхностен – поради задълбочеността си.

„Джак ми напомни непременно да ти кажа, че «плуването е чудесно» – пишеше в писмото си госпожа Хемингуей, – и също «да си донесеш рибарските такъми». Госпожа Хемингуей писа в писмото си и други неща. Писа му, че най-после била готова да му представи една съвършено ярна, неопетнена и невинна жена. «Простодушна, по-чиста пъпка на женствеността никога не е разцъфтявала на нашата планета» – беше единият от начините, по които формулираше примамливите си доводи. А на съпруга си каза победоносно: «Ако не го ожена Нед тоя път...», и остави недоизречена ужасната алтернатива, за която ѝ липсваха или достатъчно думи да я изкаже, или достатъчно въображение да си я представи.

Противно на всичките си предчувствия, Лорета откри, че не е нещастна в Санта Клара. Наистина, Били ѝ пишеше всеки ден, но писмата ѝ причиняваха по-малко мъка, отколкото присъствието му. А и терзанието да бъде разделена с Дейзи не беше толкова жестоко, колкото беше очаквала. За първи път в живота тя не се губеше, затъмнена от блясъка на ярката и зряла хубост на Дейзи. При тези благоприятни обстоятелства Лорета бързо изпъкна на преден план, а госпожа Хемингуей скромно и безсрамно се оттегли на заден план.

Лорета започна да открива, че не е бледо светило, отразяващо чужд блясък. Съвсем неволно тя се превърна в център на един малък свят. Когато седеше на пианото, имаше някой да ѝ обръща страниците на нотите и да изразява предпочитания за едни или други песни. Когато

изтървеше кърпичката, имаше някой да я дигне. А имаше и някой да я придружава, когато отиваше на разходка или да бере цветя из полята. Научи се също да хвърля вдици в тихи вирове и под буйни улеи да оплита коприненото влакно и влакното от черва на копринена буба в храстите.

Хемингуей не обичаше да обучава новаци и ходеше на риба повече-то сам или не отиваше изобщо и с това оставяше на Нед Башфорд пре-достатъчно време да преценява Лорета като външност. И тя отговаряше на всичките изисквания на философията му. Погледът на сините ѝ очи беше пряк като на момче и поради задълбочеността си им се възхища-ваше и се въздържаше да изтърпва при двуличието, което неговата фи-лософия го караше да вярва, че се спотайва в дълбината им. Тя притежа-ваше миловидността на стройно цвете, нежността на багрите, извивките на фин порцелан и всичкото това му доставяше огромно удоволствие.

Лорйна разцъфтяваше. Много скоро започна да проявява и личен характер. Тя откри своя собствена воля и свои собствени желания, кои-то не бяха вечно преплетени с волята и желанията на Дейзи. Джак Хе-мингуей ѝ угаждаше, Алис Хемингуей я глезеше, а Нед Башфорд се гри-жеше предано за нея. Насърчаваха нейните прищевки, смееха се на лу-дориите ѝ, а тя започна да проявява прелестната безобидна тирания, ко-ято се крие у всички хубави и нежни жени. Обстановката действуваше като приспивателно върху старото ѝ желание да остане да живее при Дейзи. Това желание не я измъчваше вече, както през дните на приятел-ството ѝ с Били. Колкото повече се беше виждала с Били, толкова по-си-гурна беше ставала, че не би могла да живее без Дейзи, Сега колкото по-вече се виждаше с Нед Башфорд, толкова повече забравяше колко много ѝ трябва Дейзи.

Нед Башфорд също забравяше някои неща. Не можеше да разпоз-нае кое е повърхност и кое задълбоченост и объркваше външния вид с реалността дотам, че ги смяташе за едно и също нещо. Лорета се разли-чавала от другите жени. У нея нямало притворство. Тя била истинска. Поне толкова каза той на госпожа Хемингуей, а и нещо отгоре, и тя се съгласи с него и в същия миг забеляза едната клепка на мъжа ѝ да се спуска за миг – движение, което не можеше да бъде друго, освен намигване.

Именно по това време Лорета получи от Били писмо, което беше малко-,по-различно от другите. В общи черти, както и всичките му писа-ма, то беше патологично. Беше дълъг поменик от симптоми и страда-ния, нервността му, безсънието и състоянието на сърцето. После

следваха укори, каквито никога, не ѝ беше отправял преди. Те бяха достатъчно остри, за да я накарат да се разплаче, и достатъчно верни, за да сложат трагичен отпечатък върху лицето ѝ. Този отпечатък донесе със себе си на закуска сутринта. Тя накара Джек и госпожа Хемингвей да се позамислят и разтревожи Нед. Те го изгледаха въпросително, но той поклати глава.

– Аз ще разбера довечера – каза госпожа Хемингвей на мъжа си.

Обаче Нед хвана Лорета след обеда в голямата всекидневна. Опита се да избяга, но той я улови за ръцете и тя обърна към него лице с мокри мигли и треперещи устни. Нед я загледа мълчаливо и благо. Миглите станаха по-мокри.

– Хайде, хайде, не плачи, малката – рече Нед успокоително и я прегърна покровителствено през рамената. А тя, като уморено дете, захлупи лице на неговото рамо. Нед се развълнува по начин необичаен за един елин, който се е свързал от продължителното боледуване.

– О, Нед – хлипаше девойката, – само да знаеше колко съм лоша!

Той се усмихна снизходително и пое дълбоко дъх, напоен с уханieto на косата ѝ. Помисли за житейския си опит по отношение на жените и още веднъж дълбоко пое дъх. От нея сякаш, се излъчваше непорочната чистота на дете – аурата на неопетнената душа“, както го формулираше той за себе си.

Тогава забеляза, че хлипането ѝ се засилва.

– Какво има, малката? – попита той галено, почти бащински. – Да не те е тормозил Джек? Или скъпата ти възлюбена сестрица е пропуснала да ти пише?

Лорета не отговори и Нед почувствува, че наистина трябва да я целуне по косата и че не отговаря за себе си, ако това положение продължи още дълго.

– Каж ми – заговори той нежно – и ще видим как мога да ти помогна.

– Не мога. Ти ще ме презираш... О, Нед, толкова ме е срам!

Той се изсмя с недоверие и леко докосна косата ѝ с устни – толкова леко, че тя не усети.

– Скъпо дете да забравим всичко това, каквото и да е то. Аз искам да ти кажа колко много те обичам...

От нея се изтръгна рязък вик, преизпълнен с възторг, а след това стон:

– Твърде късно!

– Твърде късно? – повтори той с изненада.

– Ах, защо го направих? Защо го направих? – стенеше Лорета.

Нед усети как студена тръпка стяга изведнъж сърцето му.

– Какво? – попита той.

– О, аз... той... Били. Аз съм такава развратница, Нед! Зная, че никога вече няма да ми проговориш.

– Този... ъ-ъ-ъ... този Били – започна със запъване той. – Брат ли ти е?

– Не... той... Аз не знаех. Бях толкова млада. Какво можех Да направя? О, аз ще полудея! Ще полудея!

Тъкмо тогава Лорета усети неговото рамо и прегърналата я ръка да се отпускат. Нед леко: се отдели от нея и леко я положи на голямо кресло, където тя зарови лице и зарйда наново. Той свирепо засука мустаци-те си, след това притегли друго кресло и седна. .

– АЗ... аз не разбирам – рече той.

– Толкова съм нещастна! – нареждаше Лорета.

– Защо нещастна? – Защото,.. той... той иска Да се омъжа за него.

Лицето на мъжа мигновено се проясни и Нед сложи успокоително ръка върху нейните ръце:

– Такова нещо не може да направи нещастно никое момиче – забеляза той с тон на мъдрец. – Това, че не го обичаш, не е причина... разбира се, ти не го обичаш?

Лорета заклати глава и замърда рамене в знак на буйно отрицание.

– Нали?

Башфорд искаше да бъде сигурен.

– Не! – потвърди тя необуздано. – Аз не обичам Били! Не искам да обичам Били!

– Понеже не го обичаш – продължи самоуверено Башфорд, – няма причина да си нещастна, само защото ти е направил предложение за женитба. Но

Тя зарйда пак и сред риданията възкликна:

– Там е бедата! Съжалявам, че не го обичам! О, да можех да умра!

– Слушай, скъпо дете, – ти се тревожиш за дреболии. – Другата му ръка последва първата и легна върху нейните. – Това се случва на жените всеки ден. Само защото си променила решението си или не си била сигурна в чувствата си, защото си (да употребя малко по-груб израз) отрязала квитанцията на някой мъж...

– Отрязала квитанцията! – Девоjkата беше вдигнала глава и го гледаше със замрежени от сълзи Очи. – О, Нед, да беше само това!

– Само това? – запита той с глух глас и ръцете му бавно се

дръпнаха от нейните. Нед понечи да заговори, но си замълча.

– Но аз не искам да се омъжа за него! избухна Лорета.

– В такъв случай аз не бих се омъжвал – посъветва я.

– Но аз съм длъжна да го направя.

– Длъжна си да го направиш? Тя кимна.

– Това е много силна дума.

– Зная, че е – съгласи се тя, като се мъчеше да спре треперенето на устните си. След това продължи преспокойно:

– Аз съм развратница, ужасна развратница. Никой не знае каква развратница съм аз.... освен Били.

Настъпи мълчание. Лицето на Нед Башфорд беше сериозно и той изгледа Лорета със странен поглед.

– Той... Били знае? – попита най-сетне той. Неохотно кимване и пламнали бузи бяха единственият отговор.

Той се поколеба вътрешно за миг с вид на плувец, който се готви да скочи във водата.

– Разкажи ми го, Нед говореше много твърдо. – Трябва да ми разкажеш всичко.

– И ти... и ти ще можеш... да ми простиш?? – попита девойката с плах, едва чул глас.

Нед се подвоуми, пое дълбоко дъх и се хвърли надолу с главата:

– Да – изрече той безразсъдно. – Ще ти простя. Разправяй!

– Нямаше кой да ми каже т започна тя. – Ние бяхме двамата заедно толкова много. Аз не знаех нищо за живота... тогава.

Лорета замълча да си събере мислите. Башфорд нетърпеливо хапеше устни.

– Само да бях знаела... Тя замълча пак.

– Да, продължавай! – подтикна я Нед.

– Ние бяхме заедно почти всяка вечер.

– С Били? – поиска да знае той толкова свирепо, че я стресна.

– Да, разбира се, с Били, Бяхме заедно толкова много... Само да бях знаела... Нямаше кой да ми каже... Аз бях толкова млада.

Устните ѝ се приотвориха, сякаш за да заговори отново, и тя го загледа със страх.

– Мизерникът! При това избухване Нед Башфорд скочи на крака и вече приличаше не на отегчен елин, а на страшно ядосан млад мъж.

– Били не е мизерник, той е добър човек – зашита го Лорета с твърдост, която изненада Башфорд.

– Сега, предполагам, ще ми кажеш, че виновна за всичко си била

само ти – забеляза той саркастично. Тя кимна.

– Какво? – кресна Нед.

– Виновна бях само аз – твърдо заяви девойката. – Не е трябвало да му позволя. Аз си бях крива.

Башфорд спря да кръстосва стаята и когато заговори, в гласа му прозвуча примирение:

– Добре – каза той. – Не обвинявам ни най-малко теб, Лорета. И ти се държа много честно. Но Били е прав, а ти не си. Трябва да се омъжиш.

– За Били? – попита тя с губещ се, далечен глас.

– Да, за Били! Ще се погрижа за това. Къде живее той? Аз ще го накарам.

– Но аз не искам да се омъжа за Били! – извика тя, обзета от паника.

– О, Нед, нали няма да направиш такова нещо?

– Ще го направя – отговори той строго. – Трябва. Разбираш ли?

Лорета зарови лице в тапицираната облегалка на креслото и избухна в буря от страстни ридания.

Единственото, което Башфорд можеше да различи отначало, както се вслушваше, беше:

– Но аз не искам да се разделя с Дейзи! Не искам да се разделя с Дейзи!

Той мрачно закричи насам-натам, после спря да послуша от любопитство:

– Отде можех да зная?... У-у-у-у-у – плачеше Лорета. – Той не ми каза. Никой друг никога не ме е целувал. Никога и наум не ми е идвало, че една целувка може да бъде толкова ужасна... докато, у-у-у-у... докато той не ми писа. Аз получих писмото едва тая сутрин.

Лицето му светна. Той като че ли започваше да проумява.

– Само за това ли плачеш?

– Н-не.

Сърцето му се сви.

– За какво плачеш тогава? – поиска да знае той с безнадежден тон.

– Защото ти каза, че трябвало да се омъжа за Били. А аз не искам да се омъжа за Били. Не искам да напусна Дейзи. Не знам какво искам. Да можех да умра!

Нед събра сили за още едно усилие.

– Виж какво сега, Лорета, бъди разумна. Какви са тия приказки за целувки? Ти не си ми разправила всичко.

– Аз... аз не искам да ти разправа всичко.

- Тя го изгледа умолително в настъпилата тишина.
- Трябва ли? – най-сетне нерешително попита тя.
 - Трябва – каза той повелително. – Трябва да ми разправиш всичко.
 - Е, тогава... ама трябва ли?
 - Трябва!
 - Той... аз... ние... – замънка момичето. После изтърси: – Аз му позволих и той ме целуна.
 - Продължавай – с отчаяние заповяда Башфорд.
 - Това е всичко – отвърна тя.
 - Всичко? – изрече той с безгранично съмнение.
 - Всичко? – В нейния глас прозвуча не по-малко безгранично учудване.
 - Искам да кажа... ъ-ъ-ъ нищо по-лошо? – Той долавяше със смайване собствената си нескопосност.
 - По-лошо ли? – Лорета беше явно озадачена. – Като че ли може да има нещо по-лошо! Били каза...
 - Кога го е казал? – неочаквано се интересува Башфорд.
 - В писмото си, което получих тая сутрин. Били каза, че моите... нашите... нашите целувки били ужасно нещо, ако не се оженим.
- На Башфорд му се виеше свят.
- Какво друго каза Били? – попита той.
 - Той каза, че когато една жена позволи на някой мъж да я целуне, тя винаги се омъжва за него... че било ужасно, ако не го направи. Такъв бил обичаят, каза той; а аз казвам, че това е лош, проклет обичай и аз не го харесвам. Зная че съм ужасна – добави тя предизвикателно, – но такава съм си.
- Башфорд разсеяно извади цигара.
- Имаш ли нещо против, ако запуша? – попита той, като запали клечка кибрит.
- След това изведнъж се съвзе.
- Прощавай – възкликна той и захвърли и кибрита, и цигарата. – На мен не ми се пуши. Съвсем не исках да кажа това. Това, което исках да кажа, е...
- Той се наведе над Лорета, хвана я за ръцете, след това седна върху облегалката на креслото и нежно я прегърна с едната си ръка.
- Лорета, аз съм глупак. Сериозно го казвам. И искам да кажа още нещо. Искам да станеш моя жена. Той заचाка плахо в настъпилото смълчаване.
 - Няма ли да ми отговориш? – настоя той.

– Съгласна съм... ако...

– Да, продължавай. Ако какво?

– Ако не трябва да се омъжа за Били.

– Не можеш да се омъжиш за двама ни – почти изкрещя Нед.

– Ами не е ли обичайно... каквото... каквото каза Били?

– Не, не е обичайно. Кажи, Лорета, ще се омъжиш ли за мен?

– Не ми се сърди – свенливо се нацупи тя. Нед я сграбчи в прегръдките си и я целуна.

– Жалко, че не е обичайно – промълви тя с премалаял глас сред тази прегръдка, – защото тогава би трябвало да се омъжа за теб, Нед., скъпи... нали?

КРАЙ

Jack London

Източник: <http://dubina.dir.bg>

Сканиране и обработка: Сергей Дубина, април 2003

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2187>]